

President Dieter F. Uchtdorf
andre rådgivare i första presidentskapet

"Inte är det väl jag, Herre?"

Vi måste lägga bort vårt högmod, se förbi vår fåfänga och ödmjukt fråga: "Inte är det väl jag, Herre?"

Det var vår älskade Frälsares sista kväll i livet, kvällen innan han skulle ge sig själv som lösen för hela människosläktet. När han bröt bröd med sina lärjungar sa han något som måste ha gjort dem bestörta och djupt sorgsna. "En av er kommer att förråda mig", sa han.

Lärjungarna ifrågasatte inte sanningen i hans ord. Inte heller såg de sig om, pekade på någon annan och frågade: "Är det han?"

I stället "blev de mycket bedrövade och började fråga honom, den ene efter den andre: *"Inte är det väl jag, Herre?"*¹

Jag undrar vad vi skulle göra om Frälsaren ställde den frågan till oss? Skulle vi titta på dem omkring oss och tänka: "Han menar förmodligen broder Johnson. Jag har alltid varit osäker på honom" eller "Jag är glad att broder Brown är här. Han behöver verkligen höra det här"? Eller skulle vi liksom dessa forna lärjungar vända blicken inåt och ställa den genomträngande frågan: "Inte är det väl jag?"

I dessa enkla ord, *"Inte är det väl jag, Herre?"*, ligger början till vishet och vägen till personlig omvändelse och varaktig förändring.

En liknelse om maskrosor

Det var en gång en man som tyckte om att gå på kvälls promenad i grannskapet. Han såg särskilt fram emot att gå förbi grannens hus. Grannens gräsmatta var välansad, hans blommor blommade alltid, träden var friska och gav skugga. Det var tydligt att grannen gjorde sitt bästa för att hans gräsmatta skulle se vacker ut.

Men en dag när mannen gick förbi grannens hus såg han mitt i den vackra gräsmattan en ensam, jättestor gul maskros.

Den såg så malplacerad ut att han blev förvånad. Varför ryckte hans

granne inte upp den? Såg han den inte? Visste han inte att maskrosen kunde sprida frön så att det började växa dussintals maskrosor?

Den där ensamma maskrosen störde honom så till den grad att han ville göra någonting åt den. Skulle han helt enkelt rycka upp den? Eller bespruta den med ogräsmedel? Om han gick dit när det var mörkt kunde han kanske ta bort den obemärkt.

Allt det här sysselsatte hans tankar på hemvägen. Han gick in i sitt hus utan att ens kasta en blick på sin egen trädgård – som var täckt av hundratals gula maskrosor.

Bjälkar och flisor

Påminner den här berättelsen oss om Frälsarens ord?

"Varför ser du flisan i din broders öga men märker inte bjälken i ditt eget öga? ...

Du hycklare, ta först bort bjälken ur ditt eget öga! Då kommer du att se så klart att du kan ta ut flisan ur din broders öga."²

Det här med bjälkar och flisor tycks vara närbesläktat med vår oförmåga att se oss själva klart. Jag vet inte varför vi är så bra på att ställa diagnos och föreslå botemedel mot andras brister, samtidigt som vi ofta har svårt att se våra egna.

För några år sedan berättades det i nyheterna om en man som trodde att om han gned in ansiktet med citronsaft så skulle han vara osynlig för kameror. Så han gned in hela ansiktet med citronsaft och gick ut och rånade två banker. Kort därefter greps han efter att hans ansikte hade visats på kvällsnyheterna. När polisen visade honom videor av honom från övervakningskamerorna trodde han inte sina ögon. "Men jag hade ju citronsaft i ansiktet!" sa han.³

När en vetenskapsman på Cornell University hörde talas om det här,

fascinerades han av att någon kunde vara så pinsamt omedveten om sin egen inkompetens. För att avgöra om det var ett allmänt problem lät två forskare collegeelever delta i en serie prov på olika färdigheter och bad dem sedan bedöma hur de klarat sig. De elever som gjorde dåligt ifrån sig var också sämst på att bedöma sin egen prestation. Några av dem uppskattade att deras poäng låg fem gånger högre än de faktiskt gjorde.⁴

Den här studien har upprepats på många olika sätt och bekräftar gång på gång samma slutsats: Många av oss har svårt att se oss själva som vi verkligen är, och även framgångsrika personer överskattar sina egna insatser och underskattar andras.⁵

Det kanske inte spelar så stor roll om vi överskattar hur bra vi kör bil eller hur långt vi kan slå en golfboll. Men när vi börjar tro att vårt bidrag i hemmet, på arbetet eller i kyrkan är större än det i själva verket är så gör det oss blinda för välsignelser och möjligheter att förbättra oss påtagligt inom viktiga områden.

Andliga döda vinklar

En bekant till mig tillhörde tidigare en församling vars statistik låg på topp i kyrkan: hög närvaro, höga besökstal i hemundervisningen, primärbarn som alltid uppförde sig väl, församlingsmiddagar med härlig mat som sällan spilldes på möteshusets golv, och jag tror inte att det någonsin förekom några diskussioner på idrottsmatcher i församlingen.

Min vän och hans fru kallades att gå ut som missionärer. När de återvände tre år senare förvånades de över att få höra att medan de var borta hade elva äktenskap slutat med skilsmässa.

Även om allting utåt sett tydde på trofasthet och styrka i församlingen så

hände något olyckligt i medlemmarnas hjärtan och liv. Vad som är oroande är att den här situationen inte är unik. Sådana fruktansvärda och ofta onödiga saker händer när kyrkans medlemmar drar sig ifrån evangeliet och dess principer. Utåt sett kan de ge intryck av att vara Jesu Kristi lärjungar, men invärtes har deras hjärtan skilts från Frälsaren och hans lära. De har gradvis vänt sig bort från det som hör Anden till och vänt sig till det som hör världen till.

Tidigare värdiga prästadömsbärare börjar intala sig att kyrkan är bra för kvinnor och barn men inte för dem. Eller några är övertygade om att deras pressade program eller unika omständigheter befriar dem från daglig gudsdyrkan och tjänande som skulle hålla dem nära Anden. I en tid som kännetecknas av självrättfärdigande och narcissism är det lätt att vara kreativ med ursäkter för att inte regelbundet vända sig till Gud i bön, att skjuta upp skriftstudier, undvika kyrkans möten och hemaftnar eller att betala ett ärligt tionde och fasteoffer.

Mina kära bröder, vill ni se in i ert eget hjärta och ställa den enkla frågan: *"Inte är det väl jag, Herre?"*

Har ni dragit er ifrån – även i ringa grad – "det evangelium om den välsignade Gudens härlighet, som har anförtratts åt [er]"?⁶ Har ni låtit "den här tidsålderns gud" förblinda era sinnen för "ljuset som strålar ut från evangeliet om Kristi härlighet"?⁷

Mina kära vänner, mina kära bröder, fråga er själva: "Var är min skatt?"

Är era hjärtan fästa vid världens bekvämligheter eller är ert fokus på den hängivne Jesu Kristi lärdomar? "Ty där er skatt är, där kommer också ert hjärta att vara."⁸

Bor Guds ande i era hjärtan? Är ni "rotade och grundade" i kärleken till Gud och er nästa? Läger ni ner tillräckligt med tid och kreativitet på era äktenskaps och familjers lycka? Läger ni er energi på det upphöjda målet att förstå och leva efter "bredden och längden och höjden och djupet"⁹ i Jesu Kristi återställda evangelium?

Bröder, om det är er stora önskan att utveckla kristuslika egenskaper som "tron, dygden, kunskapen, måttligheten, tålmodet, den broderliga välviljan, gudsfruktan, kärleken, ödmjukheten och [tjänandet]"¹⁰ gör vår himmelske Fader er till redskap i sina händer till många själers frälsning.¹¹

Självrannsakan

Bröder, ingen av oss medger gärna att vi driver bort från den rätta kursen. Ofta undviker vi att se djupt in i vår själ och konfrontera våra svagheter, våra brister och vår rädsla. När vi granskar våra liv ser vi det därför genom ett filter som består av våra förutfattade meningar, våra ursäkter och det som vi intalar oss för att rättfärdiga ovärdiga tankar och handlingar.

Men att se sig själv klart är väsentligt för andlig utveckling och andligt välbefinnande. Om våra svagheter och brister blir kvar bland skuggorna kan Frälsarens återlösande kraft inte bota dem så att han kan göra så att det svaga blir starkt.¹² Ironiskt nog gör vår blindhet för våra egna mänskliga svagheter oss också blinda för den gudomliga potential som vår himmelske Fader längtar efter att få ge näring hos var och en av oss.

Så hur kan vi se till att Guds rena sanningsljus skiner in i våra själar så att vi ser oss själva så som han ser oss?

De heliga skrifterna och talen som hålls vid generalkonferensen är en effektiv spegel som vi kan hålla upp för självrannsakan.

När du hör eller läser forntida och nutida profeters ord, fundera då inte på i vad mån orden gäller någon annan. Ställ den enkla frågan: *"Inte är det väl jag, Herre?"*

Vi måste komma till vår evige Fader med förkrossade hjärtan och läragtiga sinnen. Vi måste vara villiga att lära och att förändra oss. Vi vinner så mycket på att besluta oss för att leva det liv som vår himmelske Fader avsett för oss.

De som *inte vill* lära och förändras *gör det förmodligen inte heller* och börjar troligtvis undra om kyrkan verkligen har något att ge dem.

Med de som vill förbättra sig och gå framåt, de som lär av Frälsaren och vill bli lika honom, de som ödmjukar sig som ett litet barn och strävar efter att anpassa tankar och handlingar efter vår Fader i himlen – de får uppleva Frälsarens försonings under. De får i sanning känna Guds underbara Ande. De får smaka den obeskrivliga glädje som är frukten av ett saktmodigt och

ödmjukt hjärta. De välsignas med önskan och förmågan att bli Jesu Kristi sanna lärjungar.

Det godas kraft

Jag har i mitt liv fått umgås med några av de kunnigaste och intelligentaste männen och kvinnorna i världen. När jag var yngre imponerades jag av dem som var välutbildade, framgångsrika och hyllade av världen. Men under årens lopp har jag insett att jag imponeras än mer av de underbara och välsignade själar som är verkligt goda och utan svek.

Är det inte det som evangeliet handlar om och gör för oss? Det är det glada budskapet, och det hjälper oss att bli goda.

Aposteln Jakobs ord gäller för oss i vår tid:

"Gud står emot de högmodiga, men de ödmjuka ger han nåd ...

Ödmjuka er alltså inför Herren, så skall han upphöja er."¹³

Bröder, vi måste lägga bort vårt högmod, se förbi vår fåfänga och ödmjukt fråga: *"Inte är det väl jag, Herre?"*

Och om Herrens svar skulle bli: "Jo, min son, det finns sådant du måste förbättra, sådant som jag kan hjälpa dig att övervinna", så är det min bön att vi ödmjukt accepterar det svaret, ödmjukt

erkänner våra synder och brister och sedan ändrar på våra sätt att vara så att vi kan bli bättre makar, bättre fäder, bättre söner. Må vi hädanefter av all kraft sträva efter att troget gå på Frälsarens välsignade väg – att se oss själva klart är början till vishet.

När vi gör det leder vår barmhärtige Gud oss vid handen och besvarar våra böner. Vi blir ”starka och välsignas från höjden”.¹⁴

Mina kära vänner, ett första steg på det sanna lärjungeskapets härliga och meningsfulla väg är att ställa den enkla frågan:

”Inte är det väl jag, Herre?”

Om detta vittnar jag och ger er min välsignelse i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Matt. 26:21–22; kursivering tillagd.
2. Matt. 7:3, 5.
3. Se Errol Morris, ”The Anosognosic’s Dilemma: Something’s Wrong but You’ll Never Know What It Is”, *New York Times*, 20 juni 2010; opinionator. blogs.nytimes.com/2010/06/20/the-anosognosics-dilemma-1.
4. Se Justin Kruger och David Dunning, ”Unskilled and Unaware of It: How Difficulties in Recognizing One’s Own Incompetence Lead to Inflated Self-Assessments”, *Journal of Personality and Social Psychology*, dec. 1999, s. 1121–1134. ”Författarna upptäckte i fyra studier att försökspersoner som hamnade i den nedre kvartilen i prov på humor, grammatik och logik kraftigt överskattade sina resultat och sin förmåga. Fastän deras testpoäng placerade dem i den 12:e percentilen bedömde de att de var i den 62:a” (ur sammandraget på psycnet.apa.org/?&fa=main.doiLanding&doi=10.1037/0022-3514.77.6.1121).
5. Se Marshall Goldsmith, *What Got You Here Won’t Get You There* (2007), kap. 3. Forskarna bad tre delägare att uppskatta sina bidrag till företagets framgång. Deras sammantagna bedömning uppgick till 150 procent.
6. 1 Tim. 1:11.
7. 2 Kor. 4:4.
8. Luk. 12:34.
9. Ef. 3:18.
10. L&F 4:6.
11. Se Alma 17:11.
12. Se Ether 12:27.
13. Jak. 4:6, 10.
14. L&F 1:28.

President Henry B. Eyring

förste rådgivare i första presidentskapet

Det förberedande prästadömet

I fråga om förberedelse inom prästadömet är ”visa” viktigare än ”berätta”.

Jag är tacksam att få vara tillsammans med Guds prästadöme, som sträcker sig över hela världen. Jag uppskattar er tro, ert tjänande och era böner.

Mitt budskap i kväll handlar om aronska prästadömet. Det gäller oss alla som hjälper till att förverkliga Herrens löften till dem som bär vad som i skrifterna kallas ”det lägre prästadömet”¹. Det kallas också det förberedande prästadömet. Det är den härliga förberedelsen som jag vill tala om i kväll.

Herrens plan för sitt verk är fylld med förberedelse. Han skapade jorden för att vi skulle få uppleva dödlighetens prövningar och möjligheter. Medan vi är här befinner vi oss i det som skrifterna kallar ett ”förberedelsetillstånd”².

Profeten Alma beskrev hur avgörande förberedelsetillståndet är för det eviga livet, där vi kan leva för evigt som familjer hos Gud Fadern och Jesus Kristus.

Han förklarade behovet av den förberedelsen så här: ”Och vi ser att döden drabbar människorna, ja, den död som Amulek har talat om som är den timliga döden. Men människan

fick en tid sig förunnad då hon kunde omvända sig, och därför blev detta liv ett prøvotillstånd, en tid att bereda sig för att möta Gud, en tid att bereda sig för det oändliga tillstånd som vi har talat om, vilket kommer efter de dödas uppståndelse.”³

Liksom tiden vi fått att leva på jorden är till för att bereda oss att möta Gud, är tiden vi fått att tjäna i aronska

